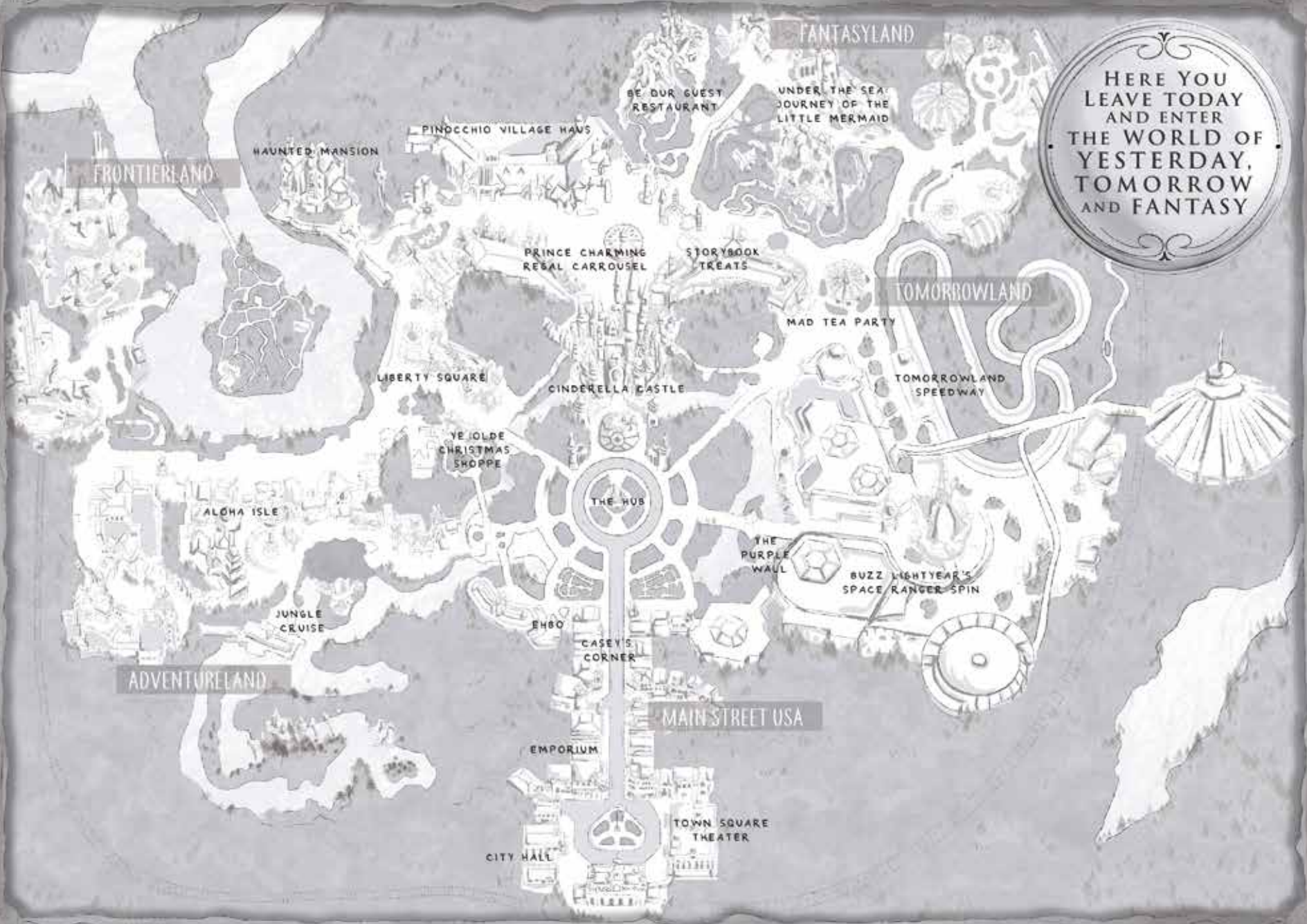

HERE YOU
LEAVE TODAY
AND ENTER
THE WORLD OF
YESTERDAY,
TOMORROW
AND FANTASY

FRONTIERLAND

FANTASYLAND

TOMORROWLAND

ADVENTURELAND

THE HUB

MAIN STREET USA

HAUNTED MANSION

PINOCCHIO VILLAGE HAUS

BE OUR GUEST RESTAURANT

UNDER THE SEA JOURNEY OF THE LITTLE MERMAID

PRINCE CHARMING REGAL CARROUSEL

STORYBOOK TREATS

LIBERTY SQUARE

CINDERELLA CASTLE

MAD TEA PARTY

TOMORROWLAND SPEEDWAY

YE OLDE CHRISTMAS SHOPPE

ALOHA ISLE

JUNGLE CRUISE

THE PURPLE WALL

BUZZ LIGHTYEAR'S SPACE RANGER SPIN

EH&O

CASEY'S CORNER

EMPORIUM

CITY HALL

TOWN SQUARE THEATER

3 september 2037

Geachte lezer,

Orkaan Andrea was met een categorie vijf de sterkste orkaan in de geschiedenis van Florida. De bevolking werd blootgesteld aan windstoten tot wel 250 kilometer per uur, zware regenval en een stormvloed die het zuiden van de staat onder water zette. Meer dan 76.000 mensen werden getroffen en naar schatting 15.000 mensen raakten dakloos. Orkaan Andrea heeft minstens 13.000 huizen beschadigd of verwoest.

Door een nijpend tekort aan veilige noodopvanglocaties heeft de Walt Disney Company in samenwerking met het State Emergency Response Team (SERT) en het Rode Kruis besloten de getroffen gezinnen een tijdelijke verblijfplaats aan te bieden in een van de parken of hotels in Walt Disney World, Orlando. Het betreft de hierna genoemde locaties: Disney's Magic Kingdom, Disney's Epcot, Disney's Hollywood Studios, Disney's Polynesian Village Resort, Disney's Contemporary Resort, Disney's Fort Wilderness Resort, Disney's All-Star Movies Resort, Disney's All-Star Music Resort en Disney's All-Star Sports Resort.

Op basis van uw district en woonplaats komt u in aanmerking voor deze noodopvang. U wordt ondergebracht op de volgende locatie:

DISNEY'S MAGIC KINGDOM

Wij vragen u onderstaande informatie aandachtig door te lezen om uw registratie goed te laten verlopen.

- ◆ Tussen **maandag 7 september 2037 en vrijdag 11 september 2037** kunt u zich aanmelden bij het **Transportation and Ticket Center**, 4600 World Dr, Orlando, FL 32830.

Let op: na het genoemde tijdvak is rechtstreekse registratie niet meer mogelijk. Wij verzoeken u dan telefonisch contact op te nemen met het SERT-contactcentrum.

- ◆ Registratie is dagelijks mogelijk tussen zeven uur 's ochtends en vijf uur 's middags.
- ◆ Er is voldoende parkeergelegenheid. Heeft u geen eigen vervoer? Walt Disney World zet bussen in om u naar het Transportation and Ticket Center te brengen. Als bijlage vindt u de diverse opstaplocaties en tijdschema's.

Voor uw aankomst

Wij verzoeken u de volgende zaken zelf mee te brengen:

- ◆ drinkwater (voor de aankomstdag);
- ◆ diëtvoeding of speciale voeding (niet-bederfelijk);
- ◆ kleding;
- ◆ medicijnen;
- ◆ telefoonoplader;
- ◆ toiletartikelen en persoonlijke items zoals een extra bril of contactlenzen;

- ◆ persoonlijke informatie (identificatiebewijs met foto, verzekeringspapieren, contactgegevens voor noodgevallen en andere waardevolle papieren);
- ◆ wij verzoeken u geen meubels of ander huisraad mee te nemen.

Uw aankomst en registratie

- ◆ Meld u op een van de bovenstaande data bij het Transportation and Ticket Center aan bij een van de daarvoor bestemde loketten.
- ◆ Houd uw identiteitsbewijs (en dat van eventuele gezinsleden) gereed.
- ◆ Na een digitale registratie wordt u per bus of veerboot naar uw bestemming vervoerd.
- ◆ Gezinsleden worden samen ondergebracht, op dezelfde noodopvanglocatie. Wij kunnen niet garanderen dat overige familieleden bij elkaar geplaatst worden, we gaan daarover ook niet in gesprek.

Op de noodopvanglocatie

- ◆ Volg de aanwijzingen van het personeel.
- ◆ In samenwerking met het Rode Kruis bieden wij u een noodpakket aan met daarin beddengoed en toiletartikelen.
- ◆ Op elke noodopvanglocatie kunt u gebruikmaken van de volgende voorzieningen:
 - ▶ gezondheidsdiensten (voor rampgerelateerde problemen),

zoals eerste hulp, het aanvullen van verloren recepten of het vervangen van verloren brillen;

- ▶ slachtofferhulp;
- ▶ er zijn computers met internetverbinding beschikbaar in de daarvoor bestemde ruimte;
- ▶ kinderopvang;
- ▶ wasruimte.

Voor vragen, klachten of speciale verzoeken kunt u terecht bij een van de stafmanagers of u kunt contact opnemen met de gastenservice in City Hall op Main Street USA.

De dagelijkse leiding is in handen van drie afgevaardigden van de raad van bestuur van het Reedy Creek Improvement District:

- ◆ voorzitter: Alexander Redmond;
- ◆ vicevoorzitter: Megan McNara;
- ◆ secretaris: Yilan Wazir.

Zij staan in nauw contact met de managers van de overige noodopvanglocaties, met name:

- ◆ Disney's Epcot: Victor Gruen;
- ◆ Disney's Hollywood Studios: Charita Carter;
- ◆ Disney's Polynesian Village Resort: Welton Beckett;
- ◆ Disney's Contemporary Resort: Donald Wexler;
- ◆ Disney's Fort Wilderness Resort: Peter Dominick;
- ◆ Disney's All-Star Movies Resort, Disney's All-Star Music Resort en Disney's All-Star Sports Resort: Laurinda Spear.

Regels in het park

- ◆ Het grootste deel van de attracties zal gedurende de noodopvang gesloten zijn, met uitzondering van een enkele attractie voor jonge kinderen.
- ◆ Roken is niet toegestaan in het Magic Kingdom.
- ◆ Walt Disney World is niet verantwoordelijk voor het verlies van persoonlijke eigendommen of apparaten.
- ◆ Het bezit van wapens en het nuttigen van alcohol is verboden in het park. Bij overtreding van deze regels schakelen wij de politie in.

We wensen u en uw naasten een voorspoedige terugkeer naar huis.

Met vriendelijke groet,

Mick. E. Bounds
Gouverneur

Ik ren over het pad in de richting van het strand, alsof meer dan alleen de vlammen me op de hielen zitten. Boven me zet een feloranje gloed de nacht in lichterlaaie. Het is praktisch onmogelijk, en toch voel ik de hitte op mijn rug branden, dwars door mijn grijze hoody heen. Zweetdruppeltjes prikken in mijn nek. Het brandalarm loeit onverminderd hard door over het terrein, alleen heeft het schelle geluid zich inmiddels vermengd met dat van schreeuwende mensen en huilende kinderen. Er zijn zoveel donkere gedaanten die als mieren door elkaar heen krioelen dat het lastig is om te zien waar ik heen ga. Het enige wat ik weet, is dat ik hier weg moet, zo ver mogelijk bij het razende vuur achter me vandaan. Met mijn armen voor me uitgestoken duw ik twee mannen opzij. Dan krijg ik zelf een zet. Ik dreig te vallen, maar de adrenaline die door mijn aderen pompt, houdt me overeind. Tot ik ergens over struikel. Mijn voet blijft hangen en voor ik het doorheb, smak ik op mijn ellebogen in het zachte zand. Hoestend duw ik mezelf omhoog. Het is alsof ik gloeiende kolen heb ingeslikt. Een bittere smaak van rook prikt op mijn tong. Hoewel ik zo laag mogelijk bij de grond ben gebleven terwijl ik vanuit de hotellobby naar buiten kroop, is de dikke grijze rook mijn longen binnengedrongen. Elke ademteug is pijnlijk, alsof de scherpe klauw van een beest mijn luchtpijp telkens opnieuw openrijt.

Ik moet naar het water. Dat is de enige manier om hier weg te komen. Opgejaagd kijk ik naar rechts, naar het strand, het staat vol mensen. Ik hoor het water opspatten bij hun pogingen om het meer in te vluchten. Ik trek een sprintje de andere kant op, naar de pier. Het is moeilijk om in het donker te zien waar die precies eindigt, maar ik hou mijn blik gericht op het kleine houten huisje met het rode dak. Dat is de plek waar de gasten van het Polynesian Resort met een boot werden opgehaald toen het park nog open was voor het publiek, waarna ze over de Seven Seas Lagoon naar het Magic Kingdom vervoerd werden. Ik ben er bijna. Mijn hart bonkt net zo hard als mijn schoenen, die op de planken van de houten steiger stampen.

Als ik het eind van de pier bereik en hijgend tot stilstand kom, word ik overvallen door een nieuwe hoestbui, die ik onmogelijk kan tegenhouden. Met mijn ene hand grijp ik het rafelige touw van de omheining vast en mijn andere hand sla ik voor mijn mond. Proestend buig ik voorover. Maar er is geen tijd om hier te blijven staan. Wankelend stap ik op de op en neer deinende steiger. Het zou slimmer zijn om mijn zware Converse-sneakers uit te trekken en achter te laten, maar ik kan het niet over mijn hart verkrijgen. Het water klotst wild tegen de houten palen. Als ik op de rand sta, verstijf ik. Veel te lang vraag ik me af wat erger zou zijn: verbranden of verdrinken. Mijn geheugen probeert me te waarschuwen door me flarden van orkaan Andrea te laten zien en van de vernietigende stormvloed die hij teweegbracht. Tien-duizenden mensen vluchtten voor het water, dat hoger en sneller steeg dan welke wetenschapper dan ook had kunnen voorspellen. De zee spoelde niet aan, nee, hij verzwolg het hele zuiden van Florida, en alles en iedereen die niet op tijd weg kon komen.

Ik schud mijn hoofd om de beelden van de levenloze lichamen, drijvend in het water, weg te krijgen. *Verstand op nul en springen*, spreek ik mezelf toe. Ik doe twee passen achteruit en zet me schrap. *Drie, twee, één*. Op de laatste tel vergeet ik alles en zet ik me af. Even ben ik gewichtloos. Dan lijkt het bloed in mijn aderen in één klap te bevriezen door het ijskoude water dat me omhult. Alle geluiden zijn verdwenen, alsof ik onder een glazen stolp zit waar alles dof en vervormd klinkt. Met ongecontroleerde, paniekerige bewegingen worstel ik mezelf omhoog, naar het wateroppervlak. Happend naar lucht veeg ik het natte haar uit mijn gezicht. Het eerste wat ik zie, is het Polynesian Resort. Metershoge vlammen slaan uit het dak van het hoofdgebouw. Er trekt een rilling door mijn lijf, van mijn trappelende voeten tot aan mijn kruin – en dat komt niet alleen door de temperatuur van het water. *Zwemmen, ik moet zwemmen*. Mijn armen beginnen te bewegen. Door het ijskoude water en het gewicht van mijn sneakers voelen de eerste meters als centimeters, maar hoe verder ik kom, hoe constanter mijn ritme wordt. Met elke slag raak ik verder verwijderd van de brand en kom ik dichterbij de plaats waar ik naartoe moet.

Plotseling voel ik iets onder mijn voet. Ik trap ergens tegenaan. Het is iets hards. Van schrik doe ik mijn mond open en meteen stroomt er water naar binnen. Hoestend probeer ik het kwijt te raken. Ik hap naar lucht en kokhals. Het water komt door mijn neus weer naar buiten.

Paniekerig zwem ik snel een paar extra slagen vooruit. Ze zeggen dat er krokodillen in het meer zitten, ze hebben me er zelfs voor gewaarschuwd. Ik geloofde het niet, tot nu. Wat moet ik doen als ik onder water word getrokken? Hoe vecht je zo'n

beest van je af? Het enige wat ik me herinner, zijn de woorden van mijn vader – *lach nooit naar een krokodil*. Maar ik denk niet dat die kennis me zal redden als zo'n beest me te pakken krijgt. Ik doe mijn best om mezelf gestaag vooruit te duwen, maar ik lijk steeds langzamer te gaan. De overkant, mijn bestemming, komt maar niet dichtbij. Het voelt alsof mijn benen zich met lood vullen. Ze worden steeds zwaarder en bij elke slag kost het me meer moeite om mijn kin boven water te houden. Als ik hier kopje-onder ga, kan en zal niemand me vinden. Ook al weet ik dat ik het me verbeeld, toch is het net of ik mijn vader tegen me hoor praten. *Kom op, Ayla, je kunt het*, zegt hij. *Doe het voor mij. Niet opgeven*. Misschien helpt het als ik mijn slagen tel. Drieëntwintig. Vierentwintig. Vijfentwintig. Ergens halverwege de honderd ben ik de tel kwijt. De cijfers vervagen zonder dat ik er erg in heb. Het ijskoude water neemt steeds meer bezit van mijn gedachten. Het enige waar ik nog aan kan denken, zijn de lichten in de verte. Ze deinen op en neer aan de horizon.

‘Daar zwemt iemand!’ hoor ik plots een stem roepen. Ik zwaai mijn arm in de lucht, in een poging de aandacht te trekken van de donkere figuur die op de oever aan de overkant staat. ‘Help!’ roep ik, maar de laatste letters van dat woord verdwijnen net als ik onderga. Hoe meer mijn longen worden samengeperst, hoe minder lucht ik krijg. *Omhoog, je moet omhoog*, zegt de stem van mijn vader opnieuw. *En wat als ik dat niet wil?* Hij geeft geen antwoord. Uitgeput zink ik als het anker van een schip naar de bodem. De duisternis omhelst me als een oude vriend. Vreemd genoeg voel ik de angst en paniek uit me wegvloeien en plaatsmaken voor een vredig soort rust. Dit is waar het eindigt, nog voor het verhaal begonnen is.

2

Terwijl het gevoel in mijn armen en benen terugkomt, merk ik direct dat ik ze niet kan bewegen. Het lijkt wel of ik vastgebonden ben. En ik heb het warm, zo ontzettend warm. Mijn ogen opendoen lukt niet. Ik hoor een knisperend geluid, heel dichtbij. En zijn dat voetstappen die ik hoor, of is het mijn onregelmatig en paniekerig kloppende hart? Ik concentreer me op het opentrekken van mijn oogleden, maar ze zijn zo zwaar. Met veel moeite lukt het me om een keer te knipperen. Alles is wazig. Er flitst een ruimte voorbij. Ergens vanbinnen slaak ik een stille zucht van opluchting, ik leef nog. Het laatste wat ik me herinner, is vuur en water, en de wetenschap dat het me op ging slokken. Ik knipper nog een keer en nu kan ik mijn ogen lang genoeg openhouden om te zien dat ik in een kleine kamer lig. De muren zijn crèmekleurig, er staat een houten stoel en aan het voeteneind van mijn bed hangt een donkerblauw gordijn, dat half open is. Daarachter beweegt iemand. Ik doe mijn mond open om te roepen – wat, dat weet ik niet eens, hallo is het eerste wat in me opkomt – maar het is al niet meer nodig. Ineens wordt het gordijn kordaat opengeschoven. Een felle streep licht valt over me heen en ik moet opnieuw mijn ogen dichtknijpen.

‘O, mijn excuses,’ zegt de vrouw gehaast. ‘Ik wist niet dat je wakker was.’